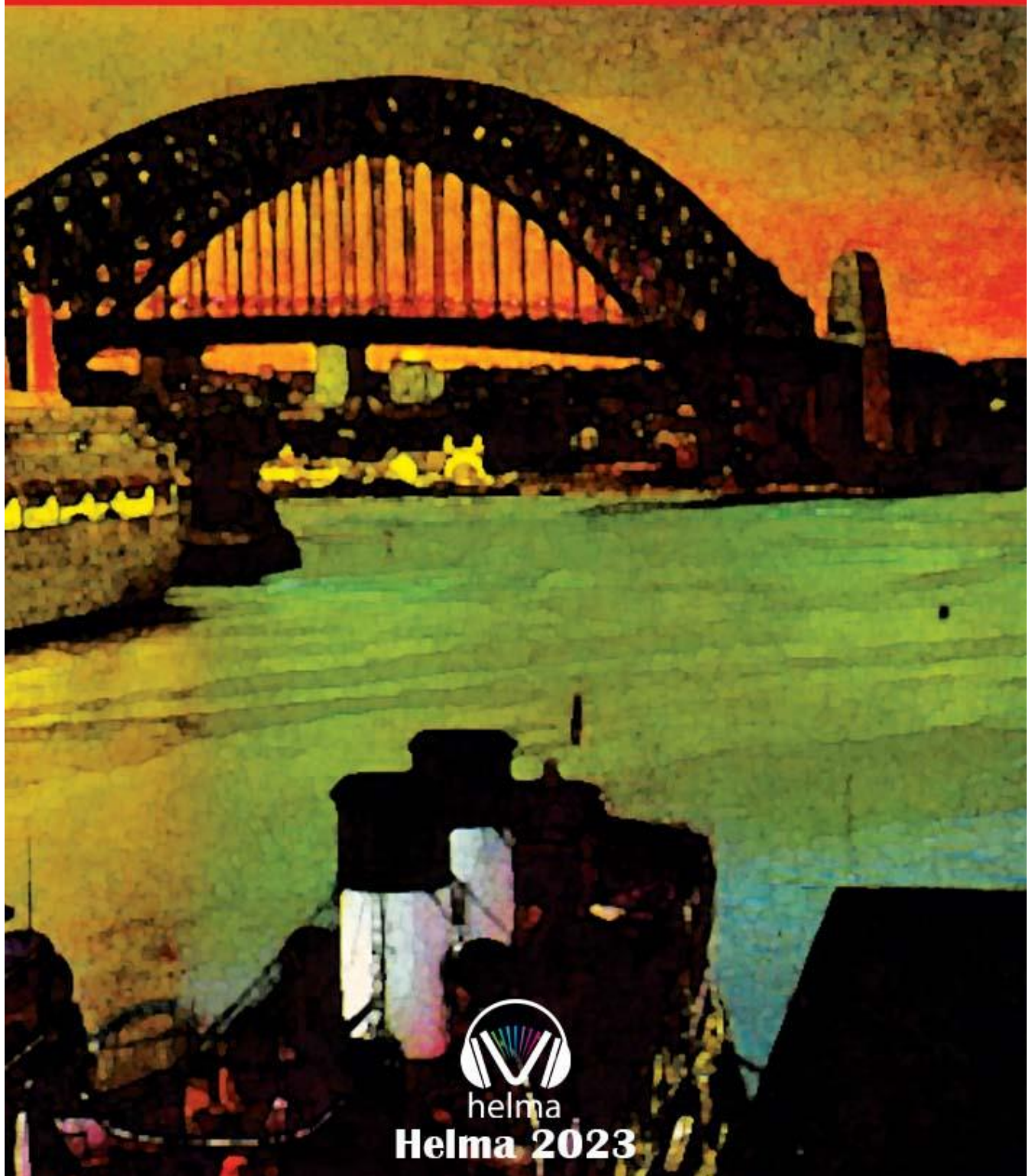

Canberra kalandok

Kyra Angie

helma

Helma 2023

CAMBERRAI KALANDOK

Kyra Angie

Copyright © Horenka Erika (Kyra Angie) 2023
Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a
kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-73-9

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna: <https://www.youtube.com/@Helma-Konyvek>

HELMA Instagram: <https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna: https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal: <https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm
- Spotify
- Google Podcast
- Apple iTunes
- RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

ELSŐ FEJEZET	5
MÁSODIK FEJEZET	15
HARMADIK FEJEZET	20
NEGYEDIK FEJEZET	29
ÖTÖDIK FEJEZET	33
HATODIK FEJEZET	41
HETEDIK FEJEZET	52
NYOLCADIK FEJEZET	60
KILENCEDIK FEJEZET	65
TIZEDIK FEJEZET	70
TIZENEGYEDIK FEJEZET	78
TIZENKETTEDIK FEJEZET	86
TIZENHARMADIK FEJEZET	105
TIZENNEGYEDIK FEJEZET	119
TIZENÖTÖDIK FEJEZET	127
TIZENHATODIK FEJEZET	144
TIZENHETEDIK FEJEZET	160
TIZENNYOLCADIK FEJEZET	175
TIZENKILENCEDIK FEJEZET	182
HUSZADIK FEJEZET	190
AJÁNLÓ	193
A SZERZŐRŐL	194

ELSŐ FEJEZET

Az iskola Ausztrália fővárosának, Canberrának belvárosában található. Egy négyszárnyú, kétemeletes épület. A kaputól a bejáratig az egyik épületszárny mellett haladunk el. Ezen szárny földszintjén az uszoda, az emeleti részein különböző (zene-, kémia-) termek leledzenek. A bejárat mellett balra közvetlenül a porta van. A bejáratától és a portától balra lévő szárny a kollégium; a földszinten az ebédlő, az első emeleten a lányok, a másodikon a fiúk hálószobái vannak. A másik kettő szárnyban az iskola elengedhetetlen termei – tantermek, szertárak... (a portával szembeni és tőle jobbra lévő épület első és második emeletén) – válnak elérhetővé. A torna- és konditerem öltözőkkel a portától jobbra, míg az igazgatói, a titkárság, a tanári és az orvosi blokk a portával szembeni, földszinti folyosókon rejtőznek. A felülnézetből pluszjelet ábrázoló négy épületszárnyat középen minden emeleten egy-egy hatalmas aula és lépcsőház köt össze és tesz átjárhatóvá. Két óriási udvarral is rendelkezik, amelyek közül az első a földszinti aulából, a hátsó pedig vagy az első udvaron, vagy a tornatermen keresztül közelíthető meg.

Január utolsó hetében, azaz 23-án egy gyönyörű, napsütéses nyári napon elkezdődött a sulis. Mint általában, most is jöttek újak, mind tanulók, mind pedagógusok. Az első két hét ismerkedéssel telt.

Február 5-én, vasárnap délután a kollégisták visszatértek. Történetünk főhőse, Elizabeth Thomas is megérkezett a kéthetes betegszabadságból. Elkezdődött az élménybeszámoló és az elmúlt két hét ismertetése. Karolin Turner elmesélte Eliza-bethnek, hogy új tornatanárunk van, bővült az osztályuk, és a kolesz néhány új lakójáról is elejtett egy-egy ismertető megjegyzést. Kicsit elhúzták a beszélgetést egész annyira, hogy lassan lefekvéshez készülődhetnek. Ekkor jött a létszámot író tanárnő. Az a kollégiumi rend, hogy a diákok 21.00-kor már nem tartózkodhatnak az aulákban, különböző termekben, sem az udvaron. Ekkora már a hálószobájukat kell megcélolniuk, ugyanis még egy órájuk van az esti teendőikre, és 22.00-kor lekapcsolják az „energiaszolgáltatást”. Az ügyeletes, éjszakás tanár ebben az egy órában járja végig a szobákat, és iktatja a létszámot. Karolin, akit csak Linnek becéznek, kapott az alkalmon és bemutatta Lizát.

– Tanárnő, szeretném bemutatni osztálytársamat, barátnőmet.

– Jó estét kívánok. Elizabeth Thomas vagyok – kezdte a lány, és végigmérte a közepes magasságú, vékony testalkatú, szemüveges, hosszú, fekete hajú, barátságos, harmincas éveit elején járó nőt.

– Szia. Monica Morgan vagyok, angol-kémia-biológia szakos. Ha bármiben segíthetek, a tanáriban megtalálász. Új iskola, vagy...?

– Örülök, hogy megismerhettem. Köszönöm, azt hiszem, élni fogok veled. Nem, betegség miatt maradtam ki a másodéves első két hetéből.

– Értem. Majd beszélgetünk még, de most mennem kell. Sziasztok.

– Viszontlátásra! – mondták kórusban a szobában lévők.

Hétfőn reggel a 6.30-as ébresztő után a lányok gyorsan elvégezték reggeli dolgait, és együtt lementek reggelizni. Közben nevetgéltek, viccelődtek. Ekkor Liz megpillantott egy vékony, körülbelül 185 centiméter magas, rövid, szőkésbarna hajú, húszas éveit középen járó fiatalembert, aki egy bögre kávéval a

kezében letelepedett a tanároknak fenntartott asztalhoz. Kitty Brooks és Tiffany de Graf is megérkezett végre.

– Sziasztok. Már azt hittem, nem is jöttök – kezdte Liz.

– Sziasztok.

Puszival üdvözölték az asztalnál ülőket az érkezők.

– Kitty, ki az a férfi a tanároknál? – sűgta oda Liz a türelmetlenségtől fűtve.

– Az új tornatanár, Mr. Sanders.

– Milyen?

– Majd meglátod a hetedik órában – válaszolt Lin.

Reggeli után még visszamentek a kollégiumba. Háromnegyed nyolcra mindenki ment az első órájának termébe. Liz első napja kicsit keményen indult. Első két órája irodalomtörténet. Néhány diák aprócska rosszasága és a tanár szigorúsága miatt a nyárról kellett beszámolniuk egy röpdolgozat formájában. Harmadik a matek, negyedik a fizika. Liz legszívesebben kihagyná a tantárgyak közül. Ötödik órán megismerkedik az új angoltanárnökkel. Hatodik földrajz.

Végre eljött a várva várt torna. A lányok, mint mindig, most is gyorsan átöltöztek, és leültek az öltözőktől a teremhez vezető lépcsőre, a fiúk is csatlakoztak. Becsengettek, megjelent a tanár.

– Sziasztok – köszöntötte őket az irodájának megfelelő szertárból kilépve, ami a tornateremtől jobbra található.

– Jó napot kívánunk – válaszolták.

– Menjetek be a terembe!

Elindultak. Kitty az ajtóban visszafordult, és bevárta Lizát és a tanárt.

– Tanár úr, szeretném bemutatni Lizát, akiről a múlt órán beszélgettünk.

– Elizabeth Thomas vagyok.

– Szia. Richard Sanders vagyok – kezdte a férfi, és jól végigmérte a körülbelül 175 centi magas, melegítónadrágos, fehér pólós, vékony, sportos tinilányt. – Liz a hátközépig érő, hosszú, szőkésbarna haját copfba kötötte. – Úgy látom, nem csak a neved szép. Hívhatlak Liznek?

– Igen, köszönöm.

– Úgy látom, akkor teljes a csoport, ugye?

– Igen.

– Jó, akkor térjünk vissza az előző órai beszélgetésünkhöz. Az újak kedvéért mondom, négy önkéntes jelentkezését várom, akik segítenek a tornaszerek be-, illetve kihordásában. Nem szeretném én kiválasztani őket. Ne húzzátok az időt, legyetek szívesek. Ki vállalja? – Kitty és Liz összenéznek és jelentkeznek. – Köszönöm, lányok. Nincs több vállalkozó? – Néma csend. – Jó, akkor a másik kettő a névsor szerint adódik. Végigmegyünk a névsoron. Hát akkor ezt megbeszéltük. Munkára, öt kör futás!

– Mi a feladat? – kérdezte Liz, mert nem figyelt oda, ugyanis Stefany Brandonnal beszélgetett.

– Öt kör futás – válaszolta a tanár.

– Csak? – kérdezett vissza Liz.

– Igen, de ha kevesled, sokszorozhatjuk! – emelte meg a hangját a férfi, hogy túlkiabálja az előtte eltrappoló fiúkat.

– Nem, nem. Kitty, várjatok meg! – kiáltotta, és utánuk eredt.

– Mit mondtál neki, hogy mérges lett? – kérdezte Vivien Bell.

– Csak keveselltem az öt kört.

– Szép bemutatkozás, mondhatom – jegyezte meg gúnyosan Alexandra Morgana.

– Alex, fejezd be, légy szíves, a piszkálódást!

– Kösz, Kitty, de megszoktam már a szurkálását. Lepereg rólam.

– Lányok, mi lenne, ha nem beszélgetnétek, hanem a dolgokra figyelnétek?

– Csupán nem lenne piszkálódás – gondolkodott hangosan Liz.

– Tessék? Mit mondtál, Liz?

– Akkor jobban odafigyelni az órára – segítette ki Kitty.

– Tegyétek azt.

Bő negyedórával később:

– Na jó, elég a munkából. Mit szeretnétek játszani?

– Kosárlabda – mondták a fiúk.

– Zsinórlabda – harsogták a lányok.

– Zsinórlabda–röplabda háziasított változata.

– Döntsetek gyorsan, mert nemsokára csengetnek. Jó, akkor majd én. Liz, kijönnél a labdáért? Addig a többieknek két kör futás. – A lány gyorsan kivett egy labdát a helyéről, és indult vissza a terembe. – Várj egy percet!

Liz megállt, és a tanárra nézett.

– Igen?

– Csak arra szeretnék megkérni, hogy ezt a stílust hagyd sulin kívül. A többiek egy másik Lizát festettek le nekem. Szeretném inkább az igazi Lizát megismerni. Nem kéne összekeverni a vagányságot a szemtelenséggel. Ha így folytatod, félek, nem leszünk jóban. Szeretek összhangban dolgozni a kollégáimmal és a tanulókkal. Érted, miről beszélünk?

– Igen. Most már mehetek?

– Nem, illetve igen.

– Na, végre.

Visszaértek a terembe.

– Tessék, hogy mondtad?

– Nem szóltam.

Elkezdtek a játékot. A fiúk nyertek. Kicsengettek.

– Kitty, Liz és Alex, segítsetek összepakolni, a többiek mehetnek.

– Tanár úr?

– Tessék, Liz?

– Elnézést szeretnék kérni a viselkedésemért. Nem vagyok nagy formában mostanában. Nem így szoktam viselkedni.

– Tényleg, ezerszer elviselhetlenebbül – szólt bele Alex.

– Befognád végre? – szólt rá Liz.

– Lányok, befejeznétek?

– Igen – válaszolták.

– Köszönöm. Próbálj meg ahhoz igazodni, amit a szertárban mondtam. Mehettek öltözni. Sziasztok.

– Viszlát – mondták és távoztak.

Liznek a délután folyamán többször is felidéződött a szertári beszélgetés, nagyon foglalkoztatta, mit érthetett az összhang alatt.

– Na, mindegy – hessegette el a „rosszmájú” gondolatokat.

A délután hátralévő része hamar elment, ahogy az este is. Másnap a lányok ismét megvárták egymást, együtt mentek reggelizni. Jókedvük volt,

vigyorogtak, mint a vadalma. Egyszer csak a tanári asztal mellett megjelent Sanders tanár úr. Liz elkomolyodott, szerencsére a többiek nem igazán keresték az okát. Valójában a lány sem tudta, miért. Ösztönös reakció volt. Így teltek-múltak a napok és hetek. Liz visszafogta magát, igyekezett a háttérben maradni, kerülte a vitákat Alexszel, és másokkal is.

Február közepén új lány jött az osztályba.

– Szeretném, ha valaki segítene Katherine-nek a beilleszkedésben, felzárkózásban – kérte az osztályfőnök, Mrs. Paula Roberts.

Liz örömmel vállalta, mert szimpatikusnak találta. Katherine, akit Kate-nek becéztek, egy kedves, vidám teremtes. Körülbelül 175 centiméter magas, vékony testalkatú, de kevésbé sportos, mint Liz vagy Kitty. Rövid, barna haját rézfényű aranszőkére festve hordta. Kate gyorsan beilleszkedett. Időközben kiderült, hogy Kate Sanders tanár úr húga. Liz ennek nagyon örült, mert így sok mindent megtudhat a tanár úrról, akihez egyre jobban vonzódik, egyre szívesebben töltötte vele az órákat. Kate jelentkezett a diák-önkormányzati tagok közé, ez is hozzájárult a sikeres beilleszkedéshez. Fontos, lényeges dolgok megvalósításáért lépett fel a DÖK színeiben. Ilyenek például, hogy legyen szülőség, hogy az iskola életének fontos információihoz jussanak hozzá a diákok.

Egyik délután összejött egy kis csapat, akik lementek volna a tornaterembe. Liz vállalta, hogy engedélyt és kulcsot szerez. A portáról a szertárba küldték. Bekopogott:

– Tessék! – szóltak bentről. Amikor belépett, a tanár úr öléből felpattant Miss. Sharon Colton, a barátnője.

– Jó napot kívánok. Elnézést a zavarásért, csak a tornaterem kulcsát szeretném elkérni, és engedélyt, hogy bemehetünk.

– Semmi akadály. Tessék – felállt, és átadta a kulcsot.

– Köszönöm szépen. Még egyszer elnézést a zavarásért.

– Nem történt semmi.

– Viszontlátásra.

Kivételesen kosaroztak. Liz csapata vezetett 30 : 22-re. Mikor a tanár úr belépett a terembe, Liz épp akkor vette el a labdát az ellenféltől. Rögtön továbbadta Kittynek, ő Viviennek, Vivi vissza Liznek, aki értékesítette a dobást egy jó kosárral. Kis szünetet tartottak. Liz fáradtan elnyúlt a padlón, a többiek inni mentek.

– Nem szabadna elfeküdni – figyelmeztette a tanár.

Liz, aki csak most vette észre közönségüket, felnézett, de fekvé maradt.

– Tudom, de olyan jólesik.

– Látom, szerencsére itt nem azzal kell kezdenem, hogy megtanítsam a csapatjátékot.

– Általában jó csapatot alkotunk. Nincs szólista, szerencsére.

– Az előző iskolában, ahol tanítottam, ezzel kellett kezdeni. Mindenki ment a saját feje után.

– Gondolom, ebből adódtak a gondok. Rémes, ha nincs összetartás.

– Hát igen, jól látod a dolgokat. Jönnek a többiek – nyújtotta a kezét, hogy segít felállni. Liz elfogadta. Mikor a talpán állt, már rendkívüli gyorsasággal engedte el. Egy köszönömfélét hadart, és visszaállt a játékba. A végeredményben

győztek.

Lizék

Takarodó után most is végiggondolta a nap eseményeit. Egyre erősebb, különösen furcsa érzés kerítette hatalmába a tanár úr társaságában. Egy baráti, tanár-diák viszony alakult ki köztük. Liz sokat töprengett, gondolkodott az egymás közt lezajlott beszélgetéseken, tanácsokon, de érzéseinek okát, lényegét tudatosan vagy tudattalan nem boncolgatta.

Egy keddi napon Lizék a hosszú szünetet kivételesen az udvar helyett a folyosón, illetve a következő órájuk termében töl-tötték. Hallgatták a sulirádiót, ugratták egymást. Liz és Christopher McKenna táncolni kezdtek egy rokis számra, mikor Mr. Sanders jelent meg az ajtóban. Chris ezt nem hagyhatta ki, úgy kipörgette a lányt, hogy az a férfinak ütközzön. Liz megpróbált megállni, de már késő volt. A férfi mellkasára tapadt a keze.

– A francba, bocsánat – hadarta zavartan, és egy lépést hátrálva egy mérges pillantást lövellt a teli szájjal, kibuggyanó, hibátlan, fehér fogsorral vigyorgó, nála fél fejjel magasabb, vékony, sportos testalkatú, rövid, szőke hajú Chrisre.

– A csúnya beszédért, vagy azért, mert majdnem fellöktél?

– A másodikról nem én tehetek, különben is az vesse rám az első követ, aki soha nem vétkezett.

– Én nem a követ vetném! – mondta halkán, úgy, hogy csak a lány hallotta.

– Szeretném megkérni a társaságot, hogy halkítsátok le a zenét.

– Sajnálom, tanár úr, hiába fáradt, ugyanis nem mi szabályozzuk a hangot, mert ez a sulirádió – mondta Peter Kay. Aki kicsit zömök testalkatú, szemüveges, rövid, sötét hajú, békés természetű fiú, de testalkata ellenére Lizék mellett lötyögött Kittyvel.

– Akkor elnézésekérem a zavarásért.

A férfi távozott. Liz bosszút forralt Chris előző kis csínyéért. Liz hosszan fontolgatta, hogyan vághatna vissza. Megvárta azt az alkalmas időt, mikor a fiú nem számít rá, akkor támad. Rá egy hétre szerdán tornához készülődtek, ki-ki a saját öltözőjében. Liz megbeszélte a lányokkal, hogy bármilyen páros leosztású munkánál segítsenek feltűnés nélkül, hogy Chris párja legyen. Úgy is lett. Passzolgatták egymásnak a labdát, közben szócsatát vívtak, majd a passzokba egyre több erő került. Majd egyszer csak Liz úgy helyezkedett, hogy ha elugrik, a tanárt találja el. Mondván, ő is a tanárral hozta kellemetlen helyzetbe, úgy édes a bosszú, ha ugyanazt kapja vissza. Még egy kicsit heccelte a fiút, majd mikor a férfi a képbe került, elugrott. A tanár elkapta a labdát. Liz és a lányok jót nevettek a szitun.

– Bocsánat, tanár úr, Liznek szántam – szabadkozott elvörösödve Chris.

– Micsoda reflex. Figyeled, Chris? – folytatta Liz.

– Felejtjük el. Folytassátok a munkát! – mondta a férfi, és Liznek dobta a labdát.

Majd az óra végén:

– Ki a soros eszközelelős? – Kitty, Tiffany, Liz és Peter jelentkezett. – Rendben, köszönöm. Mára fel vagytok mentve, Miss. Thomas és Mr. McKenna marad, a többiek mehetnek. – Az osztály kitódult. – Szedjétek össze az eszközöket, lehetőleg újabb poén nélkül! – Majd mikor a két fiatal már elrakta az eszközöket: – Rám figyelnétek egy percre! Kihirdetem az egy-egy döntetlent. Nem szeretnék még egy ilyen tréfában részt venni, tehát jó lesz, ha más szórakozás után néztek. A maival kicsit messzire mentetek, meg is sérülhetett volna valaki.

– Igaza van, bocsánat. Figyeltem a részletekre, de tényleg elsülhetett volna rosszul is – mondta a lány bűnbánóan.

– Mint ahogy a múltkori eset is – nézett a férfi a fiúra.

– Nem feltétlenül kell úgy lennie.

– Lehet, de akkor sincs több ilyen móka! Megértettétek?

– Igen – mondta a fiú.

– Helyes, akkor mehettek!

A két fiatal elindult kifelé.

– Chris, elhiszed, hogy...

– Elizabeth, várj csak!

Chris kiment, a férfi becsukta az ajtót, megállt a lány előtt, hogy az arcuk majdnem összeért.

Először is: még nem válaszoltál, másodszor: most kértem, hogy hagyjatok fel ezzel a játékkal.

– Miért kell rögtön rosszra gondolni? Ha végighallgatott volna, rájöhetett volna, hogy nem sántikáltam rosszban.

– Bocsáss meg, elhamarkodtam.

– Fátylat rá. Elmehetek végre?

– Igen, de ne feledd, nincs több tréfa!

– Nem hiszem, hogy hagyná, hogy elfelejtsem.

– Ezt, hogy kell értsem?

A lány megvonta a vállát, majd:

– Engedelmevel! – s további kommentár nélkül elhagyta a helyiséget.

Egyik nap Liz a tornateremből a számtechterembe ment. A számtechterem az első emeleti aulában a kollégiumtól balra található. Már csak egy szabad gép volt az ajtónak háttal, odaült. Töprengeni kezdett a Kate által megadott témán. Kate ugyanis arra kérte, hogy keressen neki háttéranyagot a cikkéhez. Annyira elgondolkodott, hogy észre sem vette, hogy egyenként szállingóznak el az emberek a teremből, míg nem egyedül maradt. Ekkor megnyitotta a gépen gondos védelemmel ellátott naplóját.

– „Annyira jóképű, annyira kedves és annyira barátnős” – ez az egy sor látszott a képernyőn, mikor:

– Mi az, hogy annyira barátnős? – szólalt meg mögötte a jól ismert hang, erre a lány összerezett.

– Mr. Sanders, nem tanították meg arra, hogy nem illik elolvasni más levelet? – támadt rá a férfira, hogy zavarát, idegességét leplezze.

– Bocsánat.

– Azonkívül a frászt hozza az emberre! – folytatta tovább a lány.

– Tényleg sajnálom, azt hittem, hallottad az ajtót, és az a valami sem tűnt levélnek.

– Ráadásul most el is tűnt az egész, amin eddig dolgoztam! – morgott tovább a lány, és vad keresgélésbe kezdett.

– Hadd segítsek! – ajánlotta fel a férfi, de mielőtt a lány válaszolhatott volna, már oda is hajolt, és a billentyűzetet nyomkodta. Arcuk majdnem összeért.

– Most is milyen jó illata van! – állapította meg magában a lány. Lélegzetét visszafojtva figyelte a férfi ténykedését.

– Mi a baj? – kérdezte halkán a férfi, közben a lányra nézett.

– Semmi – vágta rá a lány, és elfordította a fejét, majd kissé eltávolodott.

– Csak úgy tűnt, hogy levegőt sem vettél. Jó, akkor próbáljunk mást – fordult újra a géphez a férfi. – Nézzük: szerkesztés, visszavonás – dödögte alig érthetően. – És tessék! Ez volt az? – kérdezte, és a lányra nézett.

A lány a képernyőhöz hajolt, beleolvasott. De túl közel került az arcuk egymáshoz, ez ismét zavarba hozta a lányt. Válaszolni akart, de nem jött ki hang a torkán, érezte, hogy elvörösödik, így csak egy néma bólintással jelezte, hogy igen, ez volt az.

– Biztos minden rendben? – kérdezte a férfi a lány elvörösödött arcát látva. A lány ismét néma bólintással jelezte, hogy igen, és gyorsan elmentette a dolgait, és kikapcsolta a gépet. Majd hirtelen mozdulattal felpattant, és az ablakhoz ment, közben nyugalmat próbált erőltetni magára. Majd mikor már az ablaknál babrált, megkérdezte:

– Megkérdezhetem jövetelének célját? – tovább matatott az ablaknál azon igyekezve, hogy becsukja, és minél hamarabb elmenekülhessen innen. Sikertelen próbálkozásain a férfi elmosolyodott, és odament, hogy segítsen. Kezüket összeért, a lány villámgyorsan húzta vissza a kezét, mintha megégette volna, majd egy lépést hátrált, hogy odaengedje az udvarias, segítségére siető férfit.

– Újabb két dologgal bővült a „mit szeretek benne” lista – gondolkodott el a lány.

Majd egy mosollyal elhessegette a veszélyes gondolatokat, kicsit nyugodtabban a férfit nézte, aki már előtte állt, és ránézett, mintha válaszra várt volna.

– Mi volt a kérdés? – kérdezte a lány.

– A jövelelem célja az volt... – ismételte meg a férfi. – Azt mondták, te zártad be a tornatermet, de a portás szólta, hogy még nincs ott a kulcs! Tehát a húszezer dolláros kérdés: nálad van a kulcs?

– Nem, én már... – kezdte a lány, de a zsebébe nyúlt, és elhallgatott. – Igen, itt van, a számítékkulccsal együtt akartam levinni! – mondta a lány, és visszament a géphez, ahol ült, felvette az asztalról a kulcsot.

– Ha gondolod, én úgyis lemegyek, én is leadhatom! – ajánlotta fel a férfi.

– Ez lenne a legkevesebb, amit megtehetne azok után, ahogy megijesztett, és hogy a dologba ütötte az orrát – gondolkodott a lány, de hangosan csak ennyit mondott: – Nem szeretném ezzel fárasztani!

– Ugyan már, hisz mindenképp lemegyek veled ellentétben, akinek, ha jól tudom, már a szobája felé kéne vennie az irányt!

– Miért? – kérdezte a lány, és az órájára nézett, látta, hogy tíz perc múlva kilenc. – A fenébe, így elment az idő, még egy csomó dolgom van! Megtenné akkor, hogy leadja? – nyújtotta a kulcsokat, a férfi szándékosan úgy vette el a felé nyújtott kulcsokat, hogy megfogta a lány kezét.

– Természetesen. Mit is jelent az, hogy annyira barátnős?

– Ha már annyira személyeskedünk, én is kérdezhetek egy személyeset? – De mielőtt a férfi válaszolhatott volna: – Mit keres itt nyolc óra ötvenkettőkor?

– Itt dolgozom.

– Aha, csak nem este nyolc ötvenkettőkor. Vagy esetleg különórát ad valakinek? – A férfi elképedt arcát látva: – Bocsánat, visszavonom a kérdést!

– Miss. Coltonért jöttem vissza – válaszolta komolyan.

A lány egy grimaszt vágott, és az ajtóhoz indult.

– Egy pillanat! – állította meg a lányt, mielőtt kinyithatta volna az ajtót. – Először is: megtudhatom a grimasz okát? Másodszor: mit is jelent?

– Visszavontam a kérdést, így választ sem vártam, tehát...

– Tehát nekem sem kéne vájkálnom! – fejezte be a lány mondatát. – De nagyon felcsigáztál! Ha már a kérdéseknél tartunk, lenne még egy: mit keresel te itt nyolc ötvenkor?

– Már ötvenöt – javította ki a férfit. – Ronnie, illetve Mrs. Collins megengette, hogy negyvenötig itt legyek!

– De épp most mondtad, hogy már ötvenöt van.

– Fel tetszett tartani!

– Csakhogy én ötven körül érkeztem.

– Nem értem, hova akar kilyukadni? Kibökné végre?

– Szóval, mit jelent?

– Értem már! Látom, addig nem enged. Annyira barátnős annyi, mint annyira szerelmes, annyira foglalt és még sorolhatnám.

– Értem, akkor már csak a grimaszt kell megmagyaráznod!

– Sajnálom, de ez már tényleg magánügy! Mennem kell, és gondolom, önt is várják már! Megkérhetném, hogy ne szóljon Mrs. Collinsnak a kis csúszásról?

– Csak ha...

– Felejtse el! De ha megkérhetem, legközelebb ne olvasson bele engedély nélkül a dolgaimba, sőt a frászt se hozza az emberre! – mondta a lány dühösen, és kilépett a helyiségből.

A férfi lekapcsolta a villanyt, és követte a lányt.

– Várj! – szólt a lány után. Ő megállt, lassan megfordult, és a férfira nézett.

– Igazad van, ne haragudj, többet nem fordul elő! – mondta komolyan a férfi, észrevette a lépcsőnél Miss. Coltont, a barátnőjét.

– Sziasztok, már mindenhol kerestelek! – mondta.

A nő hangjára Liz összerezte, és újabb grimasz suhant végig az arcán. A grimaszt nem a „féltékenység” hozta ki a lányból, hanem valahogy alapjáraton nem találták meg a nővel a közös hangot. Liz szerencséjére csak a férfi látta, mert a nő a lépcsőnél maradt.

– Egy pillanat és megyek! – válaszolta a férfi. – Ne aggódj, tartom a szám! – súgta oda a lánynak, mikor elhaladt mellette.

– Köszönöm – mondta a lány, és gyorsan elbúcsúzott, mert nem akart szemtanúja lenni a csókjelenetnek. Az már túl sok lett volna egyszerre.

Így az első félév mozgalmasan és hamar telt el. Kate tisztában volt Liz gyengéd érzéseivel a bátyjával kapcsolatban.

A félévük kiosztásának napján, vagyis július 11-én pénteken Liz utolsó órája most is torna. Az óra végén a tanár úr megkérte, segítsen összepakolni.

– Mi a baj, Betty?

– Ha lehet, inkább Liz? – válaszolta kitérően, és közben nem mert a szemébe nézni.

– Nézz rám, légy szíves, és mondd meg, mi a baj!

– Nincs semmi elmondanivalóm.

– Lehet, hogy nem régóta ismerlek, de ez a kis idő arra elég volt, hogy egy-két dolgot megtudjak rólad. Az utóbbi időben kissé megváltoztál, szomorú és távolságtartó lettél. Miért nem mondd el, hogy segíthessek?

– Először is: mert nem hiszem, hogy ilyen higgadtan hallgatná végig. Mutasson egy embert, aki nem változik. Másodszor: nincs szükségem segítségre. Majd ahogy belemásztam, úgy ki is kerülök belőle egyedül.

– Mi ez a bizalmatlanság?

– Elnézést, de most már mennem kell, várnak a lányok.

– Várj egy picit!

– Sajnálom, nem lehet, Köszönöm. Viszlát.

– Szia.

Ebéd után megkapták a féléviket. Liz meglepődve látta, hogy mindenből megkapta a várt jegyet, a négyest, de tesiből még az ötöst is, mikor abból is négyesre állt. Összeszedte a holmiját, és hazafelé indulva benézett Sanders tanár úrhoz.

– Egy pillanat!

Hallotta, hogy valakinek ezt mondja:

– Hagyj békén! Már nincs és nem is lesz köztünk semmi, és most, légy szíves, menj el, mert várnak. – Kinyílt az ajtó, a hölgy távozott. – Szia, gyere be.

– Elnézést, ha rosszkor jöttem, majd később visszanézek.

– Nem, nem, fáradj be!

– Köszönöm. Csak erről szeretnék beszélni önnel – átadta bizonyítványát.

– Ez nagyon szép, mi ezzel a gond?

– Az, hogy tesiből nem a megérdemelt jegyet kaptam. A jegyeim alapján elvileg négyes, de ha az órai munkámat nézzük, akkor még az sem járna.

– Nem vagy egy kicsit szigorú magadhoz?

– Nem.

– Csak ez a baj?

– Én most erről szeretnék beszélni.

– Ahogy akarod. Az lehet, hogy a jegyeid alapján négyes járt volna, de eddig mindig ötös voltál, így én is megadtam. Tudom, hogy amit eddig mutattál, annál te többszörösen jobb vagy. Gondoltam, biztatlak, és a második félévben megmutatod, mit is tudsz valójában. Remélem, bebizonyítod, hogy igazam van. Hát ennyi.

– Köszönöm a bizalmat, és igyekszem megfelelni az elvárásainak.

– Ez kölcsönös is lehetne!

– Mi?

– A bizalomról beszélek.

– Sajnálom, de mennem kell, lekésem a buszom.

– Ha elvinnélek egy darabig, akkor elmondanád?

– Nem, köszönöm.

– Az ajánlatom akkor is áll.

– Nem tudom.

– És ha azt mondom, hogy én is szerettem volna beszélni veled Kate közelgő születésnapjáról. Úgy láttam, jól összebarátkoztatok, ebből adódóan úgy gondoltam..., de mindegy, hagyjuk. Nem akarlak feltartani.

– Ügyes próbálkozás.

– Ez az igazság. Esküszöm.

– Hát jó, ha így áll a dolog, akkor elfogadom. De csak azért, mert utálok a rébuszokat, amúgy is gondban voltam ezzel a témával kapcsolatban.

– Az első mellékutcában felveszlek titeket. Siessetek, jó?

– Rendben, és köszönöm – ezzel távozott.

Az iskola Canberra belvárosában, míg Mr. Sanders lakása Canberra egyik peremkerületében található. Normális, „dugós” közlekedési forgalom esetén egy órát vesz igénybe. Hamar, körülbelül 35-40 perc alatt megérkeztek Kate-ékhez. Közben jót társalogtak filmekről, barátokról.

– Gyere be, és helyezd magad kényelembe – biztatta Kate Lizát, míg a férfi átnézte a postát. Kate körbevezette Lizát a lakásban, a bejárattól balra két ajtó a fürdő és a WC. Szintén balra van a konyha egy kis étkezővel, de míg az előbbieket az előszobából, az utóbbi a nappaliból nyílik. A nappaliból nyílik egy kisebb és egy nagyobb szoba, az előbbi Kate-é, az utóbbi Mr. Sandersé.

– Köszönöm – mondta Liz, és helyet foglalt a díványon.

– Kate mindjárt hoz valami rendes innivalót, addig nem kérsz egy teát vagy valami mást?

– Nem, köszönöm. Miről lenne szó?

– A jelek szerint szeretsz a közepébe vágni – állapította meg a férfi.

– Nem szeretem a tiszteletköroket. Az időm is véges.

– Először is arra kérek, sulin kívül ne magázz.

– Nem tudom megígérni.

– Nem is kell, csak próbáld meg. Másodszor: mint tudod, nemsokára lesz Kate születésnapja. Szeretnék egy bulit szervezni, ebben kérném a segítséged. Erről persze Kate nem tudhat.

– Ez természetes.

Megcsörrent a telefon.

– Ne haragudj.

Felvette a kagylót. Liz odament az ablakhoz. Kicsivel később lecsapta a telefont.

– Tanár úr, Kate eljöhet hozzám hétvégére?

– Kértem valamit! – emelte meg a hangját.

– Bocsánat – mondta alig érthetően.

– Most nehogy visszavonulót fújj!

– De azt fogom tenni – válaszolta, és elvonult a fürdő-szobába.

– Liz, ne haragudj, nem úgy gondoltam. Gyere ki, légy szíves!

Ebben a percben Kate is megérkezett.

– Helló! Mi történt? – Richard tömören válaszolt a történeteket. – Ajjaj! – mondta Kate rosszat sejtve.

– Mit jelentsen az, hogy ajjaj?

– Semmit, menj, levegőzz egy kicsit, és higgadj le. Menj, rakd rendbe a gondolataidat.

– Jó, megyek – távozott.

– Liz, gyere ki, légy szíves!

– Egyedül vagy?

– Igen.

Kinyílt az ajtó.

– Tudtam, hogy nem kéne titeket kettesben hagyni.

– Kate, ezt add oda, légy szíves, a tanár úrnak, de kérek, ne olvasd el. Én most elindulok, akkor a megbeszélte helyen várlak, ha elenged.

– Várd meg, és menjünk együtt!

– Nem, Kate, én már megyek, ott várlak. Csaó!

– Szia.

Nemsokára befutott Richard. Kate összekapta a cuccát, és kimentek a buszmegállóba. Még ott találták Lizát. Kate odaküldte Lizát testvéréhez, ő meg a táskákkal maradt. Richard a kocsiban várta.

- Gyere, ülj be.
- Nem lehet, mindjárt megy a buszunk.
- Ne haragudj az előbbiért. Komolyan gondoltad, amit a cetlire írtál, vagyis, hogy nem tudsz segíteni, keressek mást?
- Nem. Felejtse el! Mondtam, hogy segítek, így hát állom a szavam.
- Köszönöm. Kérdezhetek valamit?
- Attól függ, mit.
- Összefügg a két dolog?
- Melyik két dolog? – kérdezett vissza Liz.
- Tudod te.
- Nem tudom, ha tudnám, sem kellene feltétlenül összefüggést keresni.
- Én nem így látom.
- Most már tényleg mennem kell.
- Miért nem beszéljük meg?
- Mert, sem időm, sem kedvem, sőt köze sincs hozzá. Viszlát.
- Szia. Éreztétek jól magatokat.

A lányok hétvégéje nagyon jól telt. Sokat nevettek, beszélgettek, mászkáltak. Liz bemutatta barátainak Kate-et.

MÁSODIK FEJEZET

Kate-nek és a DÖK-ösöknek december első napjaira végre sikerült meggyőzniük a tanári kart az iskolaújság előnyeiről, hasznosságáról. Kate ezzel nagy fába vágta a fejszét, amit szeretett volna megosztani Lizzel, de ő nem állt kötélnek.

- Liz, te lennél a legalkalmasabb személy az újság teljes körű irányítására!
 - Bocs, Kate, de van nekem e nélkül is elég dolgom!
 - Kérlek, Liz! Neked van egy csomó ötleted, te tudsz bánni az emberekkel, és végül, de nem utoljára, tudod is, mit akarnak a srácok!
 - Ugyan, Kate, ez mind megvan benned is, azonkívül, te vállaltad!
 - De azt mondtad, segítesz!
 - Nem, Kate, azt mondtam, adhatok ötleteket, egy-egy témáról esetleg írhatok vagy képeket szerzek, de a háttérben maradok, mint egy csendestárs. Számíthatsz rám bármiben, de nem leszek főnök, és nem lépek nyilvánosságra.
 - De ha te vagy a főnök, te irányítasz, és nem téged irányítanak, amit utálsz.
 - Igen, és enyém minden felelősség, Mindenki azt nézné, mikor bukom meg!
- Nem, kösz!
- Miért buknál meg?
 - Szóval, utolsó esély, elfogadod, hogy a háttérből segítek, vagy felejtjük el!
 - Kérek két percet, hogy átgondoljam!
 - Hölgyeim, de belemerültetek a beszélgetésbe! – lépett oda hozzájuk Mr. Sanders és Mrs. Collins.

– Kate, téged kerestünk – mondta a nő. – Megbeszélhetnénk néhány részletet az újsággal kapcsolatban?

– Egy perc türelmüket kérném! – kérte őket udvariasan.

– Mit zavartunk meg? Csak nem veszekedtetek? – kíváncsiskodott a férfi.

– Nem, dehogyan – kezdte a lány, és végigfuttatta szemét a két tanáron. Mrs. Collins egy harminc körüli, dekoratív nő. Vállig érő szőke, hosszú haját mindig kibontva hordta, s vékony testalkatát jól kihangsúlyozó divatos ruhákban járt, de sohasem kihívóan. Ahogy Liz, úgy a többi diák is nagyon kedvelte és tisztelte. Barátságos, kedves, vidám, de szigorú is tudott lenni, ha a helyzet megkívánta. A férfi, mivel nem volt több órája mára, már utcai ruhában volt.

– Rendben, elfogadom. A részleteket később megbeszéljük! – mondta Liznek, majd a tanárokhoz fordult: – Állok rendelkezésükre! – mondta, és ezzel távoztak.

December 11-én, pénteken Elizabeth osztálya az iskola karácsonyi ünnepélyén kívül szervezett magának egy külön kis bulit. Ilyenkor az volt a szokás, hogy pár héttel a buli előtt mindenkinek a nevét beteszik egy kalapba, majd mindenki húz egyet, és neki vesz ajándékot, az előre meghatározott keretek között. Mrs. Roberts és Mrs. Collins neve is bekerült a kalapba. Most az előző évinél kicsit magasabb összegben, 25 dollárban állapodtak meg. Liz Mrs. Collinst húzta. Nagy gondban volt, hogy mit vegyen neki, mégsem cserélte el, mint ahogy néhányan. Semmi okos ötlete nem volt, így úgy döntött, segítséget kér valakitől. Na igen ám, de kitől? Első gondolatai Jimhez, a férjhez vezettek, hisz ki tudna többet Ronnie-ról, mint a férje. Persze anyukáját leszámítva, akiről nem tudott semmit. Noha meglehetősen jóban volt a hercegnek becézett férjével, de nem tudhatta, hogy nem köti-e idő előtt Ronnie orrára a dolgokat. Ugyanezen okok miatt zárta ki Mrs. Robertsöt is. Ekkor támadt egy kósza ötlete, hogy Mr. Sandershez forduljon. Rögön meg is kereste, ez jó lépésnek bizonyult. A férfinak voltak jó ötletei, amikre Liz is gondolt, csak mindig valamilyen kifogással el is vetette őket. Ilyenek voltak, például a könyvek, illatszerek, egy kedvelt CD, édesség. Mivel Ronnie szereti a könyveket, az illatszereket, de különösen a parfümökért rajongott, e kettő mellett döntött. A férfinak sikerült meggyőznie a lányt, hogy ezek nem célzások, mert ő emiatt zárta ki őket.

Tehát péntek fél három, az utolsó simításokat végzik az előkészületeken.

A buli nagyon jól sikerült. Mindenki megkapta az ajándékát. Liz Petertől egy illatszercsomagot és egy nyakláncot kapott. Ronnie nagyon örült a Litzől kapott kis csomagnak.

Hat óra körül, mikor vége lett a bulinak, közösen elpakoltak, és mindenki elindult haza. Kate hívta testvérét, hogy jöhet érte. Mivel már szinte mindenki elment, Liz nem akarta egyedül hagyni Kate-et, így megvárta vele Mr. Sanderst. Míg váraкоztak, az ünnepekről és a szilveszteri terveikről beszélgettek.

– Mi a terved szilveszterre? – kérdezte Kate.

– Még nincs tervem.

– Azért kérdezem, mert a karácsony jónak ígérkezik. Végre Richard is ott-hon lesz. De a szilvesztert már nem akarom velük tölteni. Túl sok lenne belőlük!

– Én el tudnám viselni – jegyezte meg halkán a lány.

– Sajnálom, de én nem, ők hárman együtt 15 napig, nagyon sok! Mi lenne, ha elmennénk valahova együtt?

– Nicholasnál lesz valami buli, és hívott is, de még nem döntöttem el, hogy megyek-e.

– Melyik az a Nicholas? Ismerem?

– Sziasztok – állt meg mellettük egy sötétkék, ötajtós Audival Mr. Sanders. Kiszállt, és odament a járdán álldogáló lányokhoz.

– Kérdésedre válaszolva: nem, nem ismered! Szóval más után nézzünk, vagy fixáljam le ezt?

– Megtudhatom, miről beszélgettek? – kérdezte a férfi.

– Nem, szerintem maradjunk ennél – javasolta Kate.

– Jó, oké, akkor a részletekkel majd felhívlak. Akkor kellemes ünnepeket, Kate! Hozzon sok ajándékot a Jézuska! – mondta Liz, és átölelte barátnőjét.

– Köszönöm, Liz. Neked is hasonló jókat kívánok – viszonzta Kate, majd mikor szétváltak, Liz egy tétova lépést tett a férfi felé, de hirtelen megtorpant, és csak ennyit mondott:

– Önnek is kellemes ünnepeket és boldog új évet kívánok!

– Köszönöm, Elizabeth. Neked is kellemes ünnepeket és hasonló jókat az új évre! – mondta a férfi, és átölelte a lányt.

– Köszönöm – hátrált egy lépést a lány. Viszontlátásra. Szia, Kate, majd hívjuk egymást – mondta, és felvette motyóját a járdáról, majd elindult.

– Várj, ne vigyünk el egy darabon? – kérdezte a férfi.

– Nem, köszönöm, már várnak rám – és egy fordulni próbáló autóra mutatott a parkolóban.

A lányok együtt szilvesztereztek a Nicholas szervezte bulin. Kate Liz kérésére elintézte, hogy busszal érkezzen hozzájuk.

Január 27-én a lányok megújult erővel és lelkesedéssel vágtak neki az új tanévnek és az új feladatoknak. Kate a januári suliujságon dolgozott. Rengeteg levelet kapott az iskola területén kihelyezett kis ládikákba. Nagyon sok foglalkozott azzal, hogy panaszkodnak, a tanárok lépten-nyomon rászólnak a párokra, hogy ne csókolózzanak a sulis területén. Kate annyiban vesz részt az újság szerkesztésében, hogy megvannak a témák, javaslatokat tesz, ki mit tegyen, és a nyomtatott végterméket ellenőrzi. Nem ő a szerkesztő, de az összes felelősség az övé. Kate javasolta az előbbi téma boncolgatását, ezért ebben a hónapban Liznek nem adott témát. Távol akarta tartani ettől, mintha megérezte volna, hogy ez nagy durranás lesz. Megnézte a végeredményt, s majd hanyatt esett, mikor a belső oldalon meglátott egy fényképet, amin Mr. Sanders csókolózott Miss. Coltonnel. A cikk címe: „Ha nekik szabad, nekünk miért nem?” Figyelmesen elolvasta, és nagyon dühös lett. Rögtön megkereste a szerkesztőt, és lehordta a sárga földig, majd megpróbálta visszavonadni az újságot. Nem sikerült, így nem tehetett mást, belenyugodott a helyzetbe, s Liz elől igyekezett eltitkolni a dolgot.

Kate, Liz és a többiek ebéd után kivételesen az udvaron labdáztek. A két lány kicsit távolabb a többiektől beszélgetett, mikor:

– Katherine, megmagyaráznád, mi a fene ez? – rontott oda hozzájuk Mr. Sanders láthatóan nagyon dühösen, az orra alá dugta az újságot. Kate tudta már, miről beszél, így elvette az újságot, de nem nyitotta ki.

– Addig megnézhetem, még úgysem láttam a legfrissebb számot? – kérdezte Liz, így udvariasan felajánlva, hogy odébb megy, míg megbeszélik. De a férfi gyorsabb volt, kikapta Kate kezéből, és kinyitotta a vita tárgyát képező képnél.

Liz Kate válla fölött odalesett, mit akar mutatni a férfi, a lány megdöbbsent, elvörösödött, majd falfehér lett. Kate-re nézett, majd sietősen távozott.

– Liz, várj! – kiabált utána Kate.

– Nos, Kate, még mindig magyarázatra várok!

– Ha nem haragszik, a lecseszés tud várni még egy kicsit, de ő nem! – és Liz után indult volna, de a férfi nem hagyta magát lerázni.

– Nem, Kate, nem várhat! Hallgatom a magyarázatot! – tartotta a lépést a lánnyal.

– Rendben, tudom, hogy ez nem mentség, de nem tudtam róla, mikor megtudtam, mindent megtettem a visszavonásért, de nem sikerült.

Ekkora odaértek az úti céljukhoz, a tornateremhez. Kate ugyanis úgy gondolta, Liz ide menekült, hogy „kidobálja” magából ezt az egészet. Így is volt, haragudott Kate-re, hogy nem figyelmeztette, illetve, hogy megengedte ezt. Nagy kiabálásra értek oda:

– Ez a te műved, igaz? – támadt rá Miss. Colton a kosárlabdát dobálgató Lizre.

– Nem, Miss. Colton!

– De te vagy Katherine anonim forrása, vagy nem?

– De igen, de ehhez semmi közöm! – kiabálta már szinte Liz is.

– Na ne mondd, hogy nem te írtad, ez a te stílusod...

– Tudja mit, szart se tud rólam, pláne nem a stílusomról! – vágott a szavába Liz, majd elindult, hogy faképnél hagyja a nőt, de Mr. Sanders megállította.

– Mi folyik itt? Elizabeth, hogy beszélsz a tanárnővel? – fogta meg a lány karját, megakadályozva, hogy távozhasson.

– Számon kértem rajta ezt itt! – mondta a nő, és a képre mutatott.

– Oh, ne! Először is: mindketten nyugodjatok meg, másodszor: tessék bocsánatot kérni egymástól!

– Azt lesheti! – mondta a lány.

– Sharon, kérlek! Nem a megfelelő személyt és formátumot választottad! Belerúgtál egy amúgy is padlón lévő emberbe! – feddte meg a nőt, mikor látta, hogy Liz titokban a könnyeit próbálja törölgetni.

– De te mondtad, hogy ő az anonim informátor, és ez sem volt aláírva, ahogy az ő munkái sem! – csitult le kissé a nő, de még mindig nagyon hangos volt.

– Még ez is, anonim, azaz névtelen, én bizalmasan közöltem, de nem volt biztos! Ez nem épp egy felnőttöz, sőt tanárhoz illő viselkedés! – dorgálta meg a férfi.

– Na jó, nekem ebből elegendem van! – mondta Liz, és kiszabadította magát, majd elindult az ajtó felé. – Kösz mindent, Kate! – mondta a lánynak, és ment tovább, ügyet sem vetve rá, hogy a férfi neki szól.

– Elizabeth, gyere vissza!

Az ajtóban megállt, és visszafordult:

– Még valami, Kate. Pont az ilyen...

– Ki ne mondd, Liz! – szólt rá figyelmeztetően a férfi.

– Szóval, az ilyen dolgok miatt nem adtam a nevem az újsághoz és a cikkekhez, de ezennel vége! Miss. Colton, ha én írtam volna, én kép nélkül közöltem volna, és mivel az újságírói etikett azt kívánja, előtte írásos beleegyezésüket kértem volna! De nem én írtam! Még egy aprócska megjegyzés: nem ártott volna alaposan utánanézni a dolgoknak, mielőtt így rátámad valakire! – ezzel távozott.

Liz egy darabig kerülte Kate társaságát. Kate hiába próbálkozott megszélni, Liz nem hallgatta meg. Egyik este Liz magányra vágyott, elhúzódt az udvar egyik üres részébe. Dühösen dobálgatta a labdát, még Kate-re is haragudott.

– Liz, beszéljük meg végre! – lépett oda hozzá Kate.

– Nem, Kate, még megjelenés előtt kellett volna beszélnünk!

– Nem tudtam az egészről semmit, higgy nekem! Megvolt a téma, miért csezegetik a párokat a tanárok! De hogy ki írta, nem tudom. Tudod, hogy csak akkor nézhetem meg, mikor már nyomtatva van, így állapotunk meg!

– Igen, tudom, ez rossz megállapodás! Gyakorlatilag így minden a neved alatt fut, mégsem tudsz róla semmit! Ez baromság! Hogy mehettél bele ebbe?

– Akkor jönak tűnt. Mikor megláttam, próbáltam visszavonadni, de nem sikerült. Ők is kértek írásos beleegyezést, így semmit nem tehettem.

– De igen, figyelmeztethetél volna!

– Igen, tudom, sajnálom, nem tudtam, mit tegyek!

– Azonkívül megegyeztünk, hogy nem mondom el senkinek, hogy én segítek neked.

– Erről nem ő tehet! – lépett oda hozzájuk a semmiből Mr. Sanders. – Ezek szerint végre kibékültetek?

– Azon vagyok – mondta Kate.

– Én tehetek róla, megpróbáltam kiszedni belőle, de nem sikerült. Így filózgatni kezdtem, majd mikor rájöttem, megvitattam Sharonnal.

– Ez hiba volt részedről – szögezte le Kate.

– Igen, de most már mindegy, gondolom, már az egész suli tudja, mert szétkürtölte! Sajnálom, Kate, de azt, hogy ezzel vége, komolyan gondoltam, úgy-hogy bele se kezdj!

– De ez következett volna! – mondta Kate sajnálkozva.

– Szerintem hiba lenne egy ilyen apróság, egy félreértés miatt kiszállnod! Tehetséges vagy, nem dobhatsz el mindent csak így egy félreértés miatt!

– Ugyan már, ez csak egy suliújság! Különben sem egy kis apróság volt!

– De a kezdete lehet valaminek, egy sikeres jövőnek! – próbálkozott Kate.

– Jól látom, hogy nem kedveled Miss. Coltont? – váltott témát a férfi, mert látta, hogy a lány hajthatatlan.

– Én a helyedben nem feszegetném ezt a témát! – javasolta Kate.

– Most az egyszer hallgasson a kisebbre! Bölcsen tenné! – támogatta a javaslatot Liz.

– Akkor szent a béke? – kérdezte Kate.

– Igen – mondta Liz.

– Jól van, rendben, pedig azért jöttem, hogy ezt kiderítsem! Mindenesetre szeretnék bocsánatot kérni helyette a törtétekért!

– Nem, önnek nem kell semmit sem tennie, pláne nem bocsánatot kérnie helyette! Ami azt illeti, megvagyok nélküle! Jobb, ha ennyiben hagyjuk a dolgot! Tehát, ha megkérhetném, még csak meg se forduljon a csinos kis fejében egy békéltető tárgyalás féle!

– Most, hogy mondom, pont erre gondoltam! – poénkodott a férfi, de tényleg megfordult a fejében.

– Ez nem vicc, a lehető legrosszabb lépés lenne! Komolyan, ha nem szeretnél a nagy világháború okozója lenni, itt és most elfelejtesz mindent ezzel kapcsolatban! – javasolta Kate nagyon komolyan. A lányok komolyságát látva a

férfi megígérte nekik, hogy nem tesz semmit. Igaz még mindig nem értette, mi ez az ellenséges viselkedés a barátnőjével szemben.

HARMADIK FEJEZET

Eljött a hétfő reggel, a tanár úr már várta őket. Kate minden részletet elmesélt. Lázasan készültek a szerdai bulira, ami hamar eljött. A diákok várták már a farsangi diszkó kezdetét. Néhány tanár is jelen volt, köztük Sanders tanár úr is. A tanáraikat is felkérték táncolni. Liz és csapata egy sötét helyen az ablaknál álltak. Kitty épp magyarázott valamit Lizéknek, amikor Sanders tanár úr közbeszólt.

– Felkérhetnék valakit táncolni? A jelenlévők különböző kifogásokkal Elizabethre néztek.

– Ne féljetek, nem harapok!

– Na jó, miért ne – válaszolta Liz.

Szép lassú szám ment. A tanár úr betartotta a tisztes távolságot. Egyszer csak közelebb húzta partnerét. Liznek tetszett a helyzet, egy adott pillanatban megcsókolta a férfit. Rövid csók után zavartan csak ennyit mondott:

– Elnézést – és elhagyta a termet.

Körülbelül fél órával később Kate keresni kezdte a lányt. A szobájában bukkant rá.

– Hova tűntél?

– Elfáradtam, és meguntam a ricsajt, így...

– Mi történt?

– Semmi.

– Hát az ábrázatod nem ezt mutatja.

– Nincs semmi, Kate. Kihasználom, hogy most nyugi van a szobában.

– Nem jössz vissza? – fordult vissza az ajtóból.

– Nem, köszi, kihagyom.

A következő két nap hamar eltelt. Liznek pénteken az utolsó órája torna. Az órát végigdolgozták. Az óra végén az öltözőbe menet és az ebéd közben már a délutáni buli Kittynél volt a téma.

– Lányok, jöttök a buliba? – kérdezte őket Kitty.

– Ki nem hagynám – mondta Kate kaján mosollyal, amin persze a többiek is kuncogni kezdtek.

– Liz? – fordult most a lányhoz.

– Nem tudom, Kitty, még nem értem el anyut, hogy megkérdezhessem.

– Próbáltad? – kérdezte Kate gonoszkodva, tudván, hogy Liz nem akart elmenni erre a bulira, mire Liz megvonta a vállát, és otthagyta őket az öltözőben.

Kate és Kitty tovább gyözködtek, hogy ott a helye, és hogy fergeteges buli lesz, az osztályból mindenki ott lesz. Liz belátva azon bölcselet értelmét, hogy „hagyd magad, előbb szabadulsz”, beleegyezett végre.